

J O V E N T U T

Periòdic Infantil + + Surt cada 15 dies

PREU: 15 cèntims

REDACCIÓ: Col·legi Empordanès

ANY I

Figueres, 5 d'Abril de 1934.

NÚM. 2

L'epopeia del "Cuatro Vientos"

D'ençà que el món és món, els nois han mostrat sempre predilecció per un ofici determinat, ja perquè aquest és més arriscat, ja perquè està més a l'abast dels seus mitjans d'execució. Ara fa uns quatre anys, aquesta mena de predilecció la disfrutaven els xòfers. L'home que menava un cotxe era considerat pels infants com un semi-déu. Avui per avui es disputen el favor infantil, —de nois grans ja— els aviadors i els jugadors de fútbol.

I és que, evidentment, per més seguretats que hi hagi en l'aparell, l'home que s'arrisca amb una màquina a volar per aquí dalt necessita tenir un valor extraordinari, un temperament d'heroi. Perquè, doncs, no parlar avui —amb motiu d'haver-se celebrat el seu homenatge a la nostra ciutat,— d'un super heroi en mig d'aquests herois, d'un home conegut per tota Espanya, d'un fill de Figueres, d'En Joaquim Collar?

Una matinada de juny de l'any 33, un avió amb motor brunzent, s'aixecava en l'espai rumb a l'Havana. A dins l'avió dos homes feien adéu amb les mans als mecànics i als pocs amics que havien anat a despedir-los. Un, el més jove, somreia amb

cara de dicidit, l'altre, un xic calb, pilotava l'aparell amb mà ferma. Eren simplement dos homes que anaven a jugar-se la vida per tal que el nom d'Espanya, el pavelló de l'aviació espanyola, fos posat més alt i se la jugaven sense cap mena de fanfarroneria, sense que ningú, —apart els amics que anaren a acomiadar-los— hagués sabut que dos espanyols anaven a travessar l'Atlàntic per la part més ampla.

L'aparell, l'avió que havia de portar-los a la mort o a la glòria, s'anomenava «Cuatro Vientos» i els dos intrèpids passatgers es deien Joaquim Collar i Marian Barبران.

Aquests tres noms foren coneguts per tothom ben aviat, doncs la premsa espanyola i l'estrangera anaven plenes de biografies dels dos aviadors.

Era just que hom els homenatgés tant: havien lluitat i havien triomfat.

Hom els festejava per tot arreu on anaven tot i no ésser terra espanyola. Eren admirats, els periodistes els buscaven, i tot Espanya parlava d'ells. I de sobte, quan ningú l'esperava, vingué la fatal notícia.

L'absurda notícia. Els dos vencedors de l'immens Atlàntic havien estat vençuts pel golf de Mèxic. Els que no es perderen volant per l'Oceà caigueren volant per un simple golf.

No es perdé per això l'esperança. S'organitzaren expedicions, exèrcits enters sortiren en busca dels dos herois, però al cap i a la fi els dos coratjosos passatgers no es trobaren. I avui encara és l'hora que han de trobar-se, malgrat que molts cors espanyols respirarien amb alegria si un dia el periòdic vingués amb la notícia de què havien estat trobats...

I bé, nosaltres creiem que les gestes dels homes que han fet quelcom de bó per la seva pàtria han de posar-se com a exemple per als homes de demà, que som nosaltres, i per això l'article frontal del nostre segon n.º, ha estat dedicat a aquests dos aviadors il·lustres que passaran a la Història senyalats amb pedra blanca. Tant de bó que aquests exemples fossin aprofitats i que en les generacions futures hi haguessin homes amb tant de coratge com el que tenien aquests dos vencedors de l'Atlàntic!

J. PALLAC